

ANOONO
PIO ANTI-
FOOTHIK
H2 Z2H2

Η μπροσούρα αυτή γράφτηκε το 2024 και τυπώθηκε τον Φεβρουάριο του 2025 σε 500 αντίτυπα. Απαρτίζεται από κείμενα των ατόμων της συνέλευσης καθώς και από κείμενα που αποτελούν προϊόντα συλλογικής επεξεργασίας και διανέμεται με ελεύθερη συνεισφορά

Ευχαριστούμε πολύ την Druck! Press Collective για το τύπωμα

Μια ατελείωτη αναζήτηση στον σπιτόγατο, στο δρόμο, στις κο-
λώνες, στις εισόδους των πολυκατοικιών, σε μισογκρεμισμένα
σπίτια. Ενοικιάζεται διαμέρισμα σε κοπέλες, σε φοιτητές, σε δη-
μοσίους υπαλλήλους με σταθερό μισθό, χωρίς κατοικίδια. Studio
18 τ.μ. υπερλουξ 400€/μήνα, γκαρσονιέρα στο ιστορικό κέντρο
Θεσσαλονίκης, θέρμανση, ρεύμα, ρετιρέ, με ξύλινα κουφώμα-
τα, χωρίς καλή μόνωση, με πατώματα που τρίζουν και έχουν
ξεφτίσει και λίγο όποτε σου σκίζουνται που και που οι κάλτσες,
που η πολυκατοικία βρωμάει, έχει κατσαρίδες, έχει ποντίκια, δεν
έχει ηχομόνωση και αναγκάζεσαι να ακούς κάθε πρωί Παπαδάκη
και ταυτόχρονα ράδιο και τον κακοποιητικό γείτονα που γκαρί-
ζει και όλο αυτό συνοδευόμενο από μια μυρωδιά από τσιγαρι-
σμένο κρεμμύδι που πέρασε μέσα από τον απορροφητήρα σου.

Καλημέρα λοιπόν, με τούτα και μ' εκείνα, βγαίνεις στο μπαλκόνι, να
πιεις και συ επιτέλους έναν καφέ και να φας κάτι γρήγορο. Ανταλ-
λάσσεις μια καλημέρα με όσες κάθονται στα γύρω μπαλκόνια, ή
εντάξει με κάποιες από αυτές. Περισσότερο με όσες γνώρισες
τις προάλλες, που πριν από μια πορεία, οι μπάτσοι την πέρασαν
σε κόσμο που πήγαινε σε αυτή. Τότε κάποιοι κλείστηκαν στην πο-
λυκατοικία σας, και πολλές κατεβήκατε κάτω, άλλες ανοίξατε την
ταράτσα και άλλες φωνάζατε και βλέπατε από τα μπαλκόνια. Από
τότε, χαιρετιέστε περισσότερο. Μετά από αυτά τα βλέμματα, ενώ
δαγκώνεις την επόμενη μπουκιά από το τοστάκι σου και ενώ σιγά
σιγά ξαναέρχεται η σκέψη «από που θα κόψω για να βγει και αυτός
ο μήνας», χτυπάει το κουδούνι. Η διαχειρίστρια για τα κοινόχρη-
στα. Οκ είναι και αυτό μια λύση, όχι πολύ καλή αλλά ας κάνω ότι δεν
είμαι μέσα προς το παρόν. Κάπως έτσι φτάνει ο Μάρτιος και σε
παίρνει τηλέφωνο ο ιδιοκτήτης να σου πει ότι θέλει να ανεβάσει το
νοίκι κατά 150€ και αν δεν θες να τα δώσεις, θα το κάνει *airbnb*. Σαν
να μην ήταν ήδη αφόρητα για σένα τα έξοδα του σπιτιού, σαν να
μην ζούσες οριακά λες και κάθε μήνα κάνεις και αποταμίευση. Κά-
πως έτσι, αρχίζουν πάλι οι βόλτες στην Θεσσαλονίκη, που ψάχνουμε
χαρτάκια σε εισόδους πολυκατοικιών, κανονίζουμε συναντήσεις με
μεσίτες και σκεφτόμαστε με ποιο θα συγκατοικήσουμε για φέτος.

Ακόμα πιο εκνευριστικό απ' το να σε ξυπνάει ένα άκυρο τηλεφώνημα εί-
ναι να ακούς σε αυτό έναν δημόσιο υπάλληλο να σε ενημερώνει για μία
θέση εργασίας που "ταιριάζει στο επαγγελματικό σου προφίλ, η οποία
εντάσσεται στο πρόγραμμα προεργασίας για 3500 άνεργ...". Δεν έδωσα
σημασία. Απάντησα ευγενικά πως δεν μπορώ να την καλύψω, έκλεισα
το τηλέφωνο και προσπάθησα να ξανακοιμηθώ (δεν τα κατάφερα). Δεν
ξέρω αν είπα αλήθεια ή ψέματα. Από τη μία, δεν πηγαίνω στις διαλέξεις
της σχολής μου οπότε έχω τον ελεύθερο χρόνο και μπορώ να δουλέ-
ψω. Από την άλλη, δεν μπορώ να φανταστώ πως γίνεται να δουλεύεις
40 ώρες τη βδομάδα και να μην αφήσεις πίσω τις σπουδές σου. Εν τέ-
λει, μάλλον κανείς δεν νοιάζεται. Ο υπάλληλος του ΟΑΕΔ πληρώνεται
για να κάνει τυπικά τηλεφωνήματα σε ανέργους και εμείς βρίσκουμε
τις πιο χαζές δικαιολογίες για να συνεχίσουμε να παίρνουμε το επίδομα
λίγους ακόμα μήνες. Μέχρι αυτό να λήξει. Και μετά? Μετά το βλέπουμε.
Σεζόν στο εξωτερικό το καλοκαίρι για να βγει η επόμενη χρονιά χάνο-
ντας κανά-δυο εξεταστικές, 2-3 8ωρα μεσ' τη βδομάδα για όλο το χρόνο
ή δουλειά με ένσημα μπας και ξαναβγώ ταμείο? Οι επιλογές μου φαίνονται
σκατά αλλά δεν υπάρχει διαφυγή. Δεν γουστάρω να δουλεύω, η δουλειά
με αγχώνει αλλά κάτι πρέπει να κάνω για να συντηρούμαι, έχοντας ταυ-
τόχρονα χρόνο για να διαβάσω και να δίνω στις εξεταστικές μαθήματα,
μπας και βγει γρήγορα και ανώδυνα η σχολή. Και μετά? Μετά το βλέπουμε.

Καλοκαίρι / και εργασία / και διακοπές / και φοιτητική ζωή / ...και εξεταστική /

Θα είναι μία ακόμα ευχάριστη ιστορία, μιας και έχει σχέση με σεζόν. Καλοκαίρι 2021, επί covid, η εξεταστική που είχαμε γίνεται online. Έτσι, αρκετές που είχαμε φύγει ήδη για σεζόν από Ιούνιο έχουμε την “ευκαιρία” να δώσουμε και εμείς τα μαθήματα. Άμα τα αφεντικά δεν σε βάλουν να δουλέψεις εκείνες τις ώρες, γιατί και που είσαι φοιτήτρια, εκτός από εργαζόμενη, καρφί δεν τους καίγεται. Άμα σε παρέχουν ένα αξιοπρεπή χώρο -δηλαδή τα αυτονόητα ένα γραφείο με internet και ησυχία- για να δώσεις το μάθημα σου.

Αποφασίζω, λοιπόν, να δώσω ένα μάθημα και ο μόνος διαθέσιμος χώρος ήταν ο διάδρομος που μέναμε εγώ μαζί με άλλες 2 κοπέλες, κανένα γραφείο, κανένα τραπεζάκι, απλά τρία κρεβάτια.. Ανεβαίνω στην σκάλα της κουκέτας και ξεκινάει η εξέταση. Μια χαρά, αλλά προφανώς δεν τελειώνει η ιστορία εκεί. Ξαφνικά ξεκιναν άτομα να μπαίνουν στο δωμάτιο γιατί είχαμε εισβολή στο μαγαζί από ποντίκι και έψαχναν να το βρουν.

Για να μην τα πολυλογώ κόπηκα.

Άλλη μία εξεταστική άπατη, άλλο ένα σουρεάλ σκηνικό σε σεζόν, που είμαι σίγουρη ότι δεν θα έφτανε ένα μόνο μπροσουράκι για να χωρέσουν όλα όσα έχουμε ζήσει μέσα.

Όλα μου τα φοιτητικά χρόνια δούλεα ως σερβιτόρα και δύο εξ' αυτών σε ένα εστιατόριο. Ένα βράδυ Παρασκευής ήρθε ένας καθηγητής μου από την σχολή με την οικογένεια του να φάνε. Με βρήκε στην είσοδο του μαγαζιού και μου είπε το επώνυμο του για να τους οδηγήσω στο τραπέζι τους. Προφανώς και δεν με αναγνώρισε. Του είπα “σας ξέρω είστε καθηγητής μου στην σχολή”. Άσπρισε. Όλο το βράδυ με κοιτούσε ενοχικά και όταν τον ρώτησα αν θέλει κάτι να πει μου απάντησε “ε δε νομίζω ότι το επιτρέπει η θέση μου”. Ξεκίνησα κάποια στιγμή να αναρωτιέμαι: τι σκατά περιμένουν; ότι ζούμε σε κάποιο στερεότυπο early 00's φοιτητικής ζωής, όπου εγώ αράζω κάθε μέρα για καφέ στην Μελενίκου και το βράδυ “γλεντάω” στα κρασάδικα της Ροτόντας, όσο μου πληρώνει το νοίκι η μαμά μου και γι' αυτό έφτασα 7ο έτος; Που να 'ξερε ότι όταν διάβαζα μεκ Ι, στην θεωρία με εξέταζε ο συνάδελφος μου όσο ξεφλουδίζαμε σκόρδα. Όποτε πήγαινα στο τραπέζι τους να σερβίρω ή να μαζέψω κάτι, με ρωτούσε πως τα πάω και αν χρωστώ πολλά μαθήματα. Διάβασε το δωμάτιο γύρω σου άνθρωπε μου!

Η φοιτητική ζωή

Ένα σύνθημα στον τοίχο της Α5 παρακολουθεί πεδίο 1

Πλήθος συγκεντρωμένων αντιεξουσιαστών πίνει μπύρα σε ένα φασέικο μαγαζί

Μια διμοιρία παίζει dance dance revolution στο βιολογικό

Μία βούρτσα γλύφει έναν τοίχο με την κόλλα της

Μία αφίσα φιλάει τον τοίχο

Ένα τραπεζάκι της KNE ανεβαίνει στο 2Κ

Δύο ηχεία δονούνται στη συχνότητα της Britney Spears

Η Britney Spears βαράει ταγκιές στη πτέρυγα

Δύο πεταμένα μπουφάν αγκαλιάζονται στο τρίγωνο του Πολυτεχνείου

Ένα σμήνος αποδημητικών μολότοφ φτερουγίζουν πάνω από την Εγνατία, πετάνε προς θερμότερα κλίματα

Ένας γάτος ορμάει σε μια ζεστή καρέκλα

Ένα βαζάκι pesto ορμάει από το ράφι του σουπερμάρκετ στη τσέπη μιας φοιτήτριας

Ένα ζευγάρι καδρόνια φασώνεται σε ένα στέκι

Ένα κάτι, κάνει ένα τίποτα, και τελικά αυτό το τίποτα, γίνεται ένα κάτι

κάποιες δεν διασκεδάζουν...

Στα μαγαζιά της διασκέδασης,

Ήδη απ' το πρώτο έτος έχω μπει σ' αυτόν τον απαράδεκτο κλάδο της εστίασης, όπως και πολλές άλλες φοιτήτριες, στην προσπάθεια να μπορώ να έχω μία άνεση να πίνω και μια μπύρα παραπάνω, κάτι που αλλιώς δεν γίνεται. Στα 2,5 αυτά χρόνια έχω υπάρξει σε 2 κωλομάγαζα, το ένα χειρότερο απ' το άλλο. Στο πρώτο, η τότε συνάδελφός μου, όταν την είχα γνωρίσει, μου είχε περιγράψει έναν εργασιακό παράδεισο, όπου όλα θα ήταν τέλεια και το αφεντικό ήταν το καλύτερο που είχε συναντήσει στα 15 χρόνια της στην εστίαση, πράγμα που προφανώς δεν ισχύει αλλά ούτε και πρόκειται να ισχύει για οποιοδήποτε αφεντικό. Όντας 18 χρονών στο πρώτο μου εργασιακό περιβάλλον και με μία συνάδελφο που έβλεπε το μαγαζί σαν συνεργατικό, προφανώς και δεν είπα ποτέ τίποτα. Στο 2ο κωλομάγαζο, όμως, μετά από 8 μήνες, πήρα την απόφαση να φύγω και να φύγω χωρίς να του αφήσω ούτε σεντ από τα δεδουλευμένα μου. Το αφεντικό είναι ένας αριστερούλης αλκοολικός που, όπως και κάθε άλλο αφεντικό, ψάχνει από που να κόψει, μισά ένσημα, καμία νόμιμη προσαύξηση, απλήρωτες άδειες, 0 επιδόματα, κοκ. Όταν, λοιπόν, του είπα ότι θέλω όλα τα νόμιμα άσπρισε, γιατί πέρα των υπολοίπων, οι μέχρι στιγμής εργαζόμενοι ήταν φίλοι του και δεν ζητούσαν τίποτα. Δεν έχει νόημα να μπω σε λεπτομέρειες και τρέλεις που άκουσα, το νόημα είναι να ξέρουμε όλα μας ότι ακόμα και αν κάνουμε δύο μεροκάματα σε κάποιο κωλοκαφενείο, τα λεφτά και τα ένσημά μας μας ανήκουν. Και θα τα παίρνουμε. Και ας λένε τα αφεντικά ό,τι θέλουν. Γιατί αν δεν τα διεκδικούμε, αν δεν χτίζουμε περιβάλλον αλληλεγγύης με τις συναδέλφισσές μας, αυτά δεν θα τα παίρνουμε όχι μόνο εμείς, αλλά κανείς. Γιατί αν τα αφεντικά δεν μπορούν να βρουν κόσμο να δουλέψει με τα ελάχιστα που δίνουν, θα αναγκαστούν να δώσουν παραπάνω.

Πρώτο έτος πανεπιστήμιο και ακούω μόνιμα κλασικές ερωτήσεις όπως: «Πώς πάμε με τη σχολή;» ή «Θα την βγάλουμε, το λέω γιατί ένας γνωστός...». Επειδή πρέπει να ξέρεις θα σου πω πώς «πάμε». Έχεις 24 ώρες την εβδομάδα μαθήματα τα οποία δεν μπορείς να παρακολουθήσεις, όχι βέβαια γιατί κάνεις κάτι σημαντικό φίλη, φοιτήτρια είσαι, απλά γιατί δεν έχεις συνηθίσει την εντατικοποίηση. Φυσικά με μια συζήτηση με τους γλυκιάτους καθηγητές σου αποκάλυψαν ότι «Έτσι θα είναι από εδώ και πέρα, συνήθισέ το δεν είσαι πια στο δημοτικό.» ή η κλασική μαλακία που ακούμε όλα όσα είμαστε σε κάποια πολυτεχνική «Μηχανικός είσαι η δουλειά σου είναι να λύνεις προβλήματα.», ΞΕΡΝΑΩ. Το κτίριο άστο καλύτερα, παμπάλαιο και άκρως επικίνδυνο, δύο φορές χτύπησε τον τελευταίο μήνα. Η λέσχη μια μεγάλη παρωδία. Έλεγχος μήπως και δεν σπουδάζεις εδώ και κόψουν καταλάθος την πείνα σου, ποια πείνα δηλαδή αφού το εξαιρετικής ποιότητας φαγητό της μας στέλνει κατευθείαν στα επείγοντα. Αλλά δεν σε πειράζει και ξέρεις γιατί; Γιατί για σένα ο χώρος αυτός είναι μέσο έκφρασης. Εδώ μπορείς να είσαι ελεύθερο να γνωρίσεις άτομα πολλών διαφορετικών ποιότητων και σίγουρα βρίσκεις άτομα με τα οποία ταίριαζεις έχοντας κοινά ενδιαφέροντα, τρόπους διασκέδασης ή και κοινές πεποιθήσεις. Α, πολύ σημαντικό και θα το ξέχναγα. Για σένα το πανεπιστήμιο είναι χώρος στον οποίο μπορείς να υπάρξεις ελεύθερα πολιτικά. Στην εποχή που ζούμε και κυρίως στην χώρα που ζούμε δύσκολα εκφράζεις κάτι διαφορετικό από την υπάρχουσα πολιτική κατάσταση, συχνά νιώθεις ότι δεν χωράς πουθενά και περιορίζεσαι. Εδώ όμως είναι διαφορετικά, έχουμε το ένα το άλλο και δεν παγιδευόμαστε στη λούπα, επενδύουμε και ανθίζουμε όταν το επιλέξουμε αφού οι συνθήκες είναι σωστές, δεν περιβαλλόμαστε πλέον από τσιμέντο και άλλα τοξικά. Εν τέλει φίλη κατάλαβες πώς πάει η σχολή;

Γενικά καλά περνάω δεν έχω παράπονο. Σπουδάζω 7 χρόνια με τα λεφτά των γονιών μου. Έχω καταλάβει ότι (πέρα από εξαιρέσεις) η σχολή για να βγει σε 5 χρόνια πρέπει να γίνεις μηχανήμα, όχι μηχανικός, και κάπως παρηγορώ τον εαυτό μου. Πρόσφατα πήρα και δίπλωμα αυτοκινήτου. Δεν μπορούσα να ζητήσω αλλά λεφτά απ' τους γονείς μου και δεν ήθελα να λαδώσω οπότε έκανα περίπου τα διπλάσια μαθήματα και άγιος ο θεός. Είναι φουλ οκ (χώρια από ρεύμα, αέριο, τηλεφωνο και σπίτι) να ζεις για κάνα χρόνο με 40-60 € το μήνα. Εκεί που κλάταρα όμως, ήταν όταν έκανα αίτηση για σίτιση και απορρίφθηκε. Εντωμεταξύ τα παπούτσια μου είχαν τόσο μεγάλες τρύπες που πραγματικά χωρούσε να περάσει το χέρι μου. Κάθε φορά που έμπαινα στη λέσχη χωρίς να δείξω πάσο σκεφτόμουν πώς, αν πάνε να με διώξουν, θα βγάλω το παπούτσι μου και θα τους το δείξω... Δυστυχώς δεν μπορώ να διαβάσω πάντα έτσι όπως θα έπρεπε. Αν έχεις 6 ώρες μάθημα κάθε μέρα και διαβάζεις και άλλες 4 είναι 10 με 12 ώρες και αν το κάνεις όντως αυτό μετά είσαι κιμάς. Το υπόλοιπο 60% της ανθρώπινης ύπαρξης σου πρέπει κάπως να ικανοποιηθεί. (Αν πούμε ότι είναι μόνο 60%). Έτσι ξαφνικά το πόσα λεφτά μπορείς να έχεις παίζει σημαντικό ρόλο στο πόσα μαθήματα μπορείς να περάσεις. Όταν τελειώνουν τα λεφτά μαθαίνεις να κάνεις ταχυδακτυλουργικά ή να κλείνεσαι στο δωμάτιο σου και κοιτάς βίντεο με τέλεια φαγητά. Γενικά περνάω καλά πάντως, αλήθεια δεν θεωρώ ότι την βγάζω δύσκολα. Νομίζω ότι τα περισσότερα άτομα ζορίζονται αρκετά παραπάνω απ'ότι εγώ και αυτό είναι που πραγματικά με τρομάζει.

/Αυτή η γλώσσα είναι functional κι εμείς ευτυχισμένα/

//FUNC_1

Φτάνει Σεπτέμβρης του '19... τέταρτη φορά που με ρώτησε η μάνα μου αν το σήκωσε η γραμματεία το ρημάδι το τηλέφωνο. Ήθελα να μιλήσω στη Σούλα, να τη ρωτήσω πότε, πώς (μέχρι και γιατί) να γραφτώ στη σχολή, να πάρω ΑΕΜ, να συνεχίσω κάπως να τροφοδοτώ το σύνδρομο του καλού μαθητή.

"Αντε κωλόφαρδε, ξεκινάει η ζωάρα τώρα, εσύ θα κάνεις και -τουλάχιστον- έναν χρόνο έξτρα σα φοιτητής (αλλά μην αργήσεις και πολύ και γίνουμε ρεζίλι στη γειτονιά)"

"Έες τι χαρτί σου δίνει ρε αυτή η σχολή, όλοι παντού σας ψάχνουν. (Τι είπαμε ότι κάνετε εκεί;;)"

//FUNC_3

Κόβιντ και στις 21:00 να 'μαστε σπίτι, παρόλο που μας κρατάει σε εγρήγορση ένα ελικόπτερο πάνω απ' το κάμπους. Επίσης, πρέπει να παλέψουμε να βγούμε από το νέφος των δακρυγόνων γιατί έχουμε πειράματα να κάνουμε με την ομάδα (που όχι, λάθος μας τα λένε οι χαραμοφάηδες/οι τεμπέληδες των αριστερών παρατάξεων. Δεν είναι απλήρωτη εργασία και κερδοφόρα έρευνα για τον καπιταλιστή. ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ είναι συνάδελφε!)

"Ρε, δείρανε οι μπάτσοι έναν διδακτορικό μας του τημ-μυ, τον βλέπω σου λέω στο εργαστήριο που κάνουμε κάτι πειράματα, αράζει με τον Τσαρδούλια. Όχι, δεν μπορώ να βγω σήμερα, η Space-Dot και η Beam μου ζητάνε να φτιάξω ένα όχημα που κινείται με αγάπη και λεφτά του ΕΛΚΕ"

"Θα πάμε στην πορεία; Φυσικά και θα πάμε στην πορεία! Αφού πρώτα τελειώσω το κεφάλαιο του Ρέκανου, που δε μ' αφήνει να κόψω και το μάθημα. Με μέσο όρο κάτω από 8 εγώ δε βγαίνω απ' τη σχολή. Τι θα κάνω αλλιώς; Υπάλληλος θα γίνω; ΣΚΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΙΑ"

//FUNC_2

Φτάνουμε στο κυλικείο, δεύτερη βδομάδα μαθημάτων. Νωρίς ενημερωθήκαμε πως το κυλικείο μας είναι το καλύτερο όλων των σχολών, για αυτό έρχονται από όλο το ΑΠΘ να αράξουν σε μας.

"Εμ βρε μαλάκα, πού να βρεις να κάτσεις αν ξυπνάς στη μία; Άλλωστε, δεν κάνουμε και τίποτα άλλο, φοιτητές είμαστε. Θα τρώμε στη λέσχη, θα παίρνουμε την προσφορά καφέ-τρίγωνη. Ζωάρα παιδί μου."

"Θα γνωρίσουμε μεγάλα μυαλά εδώ μέσα, σα τον τυπά που ήξερε την Ανισότητα Κωσ-Σβαρτς. Αυτός είτε είναι μεγαλύτερο έτος, είτε διάβαζε την ύλη από το καλοκαίρι, παιδί χωρίς ζωή δηλαδή! /Θα 'ναι - δε θα 'ναι σε δέκα χρόνια τ' αφεντικό σου/"

//FUNC_4

Οι μπάτσοι πνίγουν τον Θανάση και δυο τρένα συγκρούονται. Η αναρχία είναι ιδεαλιστική, αλλά το κομμουνιστικό κίνημα επιστημονικό. Αφού επιστήμονες είμαστε, γιατί δεν είναι όλοι κομμουνιστές εδώ μέσα; Και ποιος θα κρατάει ζωντανές τις start-ups των μηχανολόγων; Τα χρωστούμενα μαθήματα μαζεύονται πάνω στον δίσκο στην Μπότσαρη, ο οποίος προσπαθεί ματαιώς να ισοροπήσει και τα κρασιά μαζί, από το πάσο στο Γ43. Ευτυχώς δε μας χρεώνουν τα σπασμένα.

"Έχω να σου δώσω ένα βιβλίο του Ενγκελς, λέγεται σοσιαλισμός, ουτοπικός κι επιστημονικός."

"Τι απεργίες και ολόκληρο ένσημο μου λες μωρέ; Που να 'ξερες τι άγχος έχω 'γώ για αυτό το μαγαζί. Όλα τα χατίρια σας κάνουμε, και σας δηλώνουμε και 4ωρους, άρα -θεωρητικά- δε φοβάς και στη δουλειά! Σας δίνουμε και ένα πιάτο φαΐ (ένα και για τα 13 άτομα, όχι ένα στον καθένα) με το που κλείσει η κουζίνα. Ρε αγοράκι μου γλυκό, οι άδειες είναι για τους τεμπέληδες, με είδες εμένα να λείπω ποτέ; Άσε που αν έλειπα δε θα έβρισκα μαγαζί, αλλά στάβλο. Ο μπατζανάκης μου δουλεύει στην επιθεώρηση, δεν έχει απολυθεί από το μαγαζί ποτέ κανείς! Όλοι παραιτείστε."

//FUNC_5

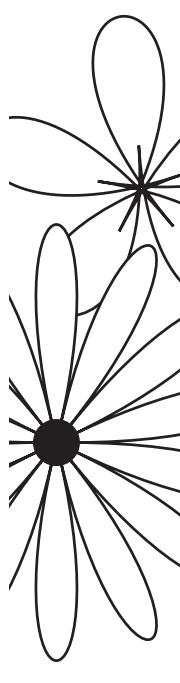
Πάει η εξεταστική, την κάψαμε. Οι σύντροφοι/καθηγητές μας ΔΕΝ ΥΠΟΤΑΧΘΗΚΑΝ στις αδηφάγες ορέξεις του υπουργείου παιδείας! Είπαν ΟΧΙ στην ηλεκτρονική εξεταστική και στάθηκαν ΔΙΠΛΑ στον αγωνιζόμενο φοιτητή (ντάξει, βέβαια, ηλεκτρονικά μαθήματα κάνανε από την πρώτη κι όλας ώρα, άσε μη χάσουμε και καμιά χρηματοδότηση). Τώρα, όμως, πρέπει τα 15 να γίνουν 5, και τα 5 να γίνουν γλείψιμο στί'αυτιά του υπεύθυνου καθηγητάρá, μπας και βγει σε κάνα 4μηνο η διπλωματική.

"Το βόλεϊ ήταν επιτυχία, δεν βγάλαμε φράγκα, αλλά περάσαμε καλά. Μιλήστε λίγο πιο πολιτικά παρακαλώ. Πιο πολιτικά! Πιο πολιτικά παρακαλώ, πιο πολιτικά!"

"Μόλις πάρεις πτυχίο θα μετακομίσουμε μαζί. Ε δε θα χεις μαζέψει μερικά λεφτά; Πας καλά; Γιατί παραιτήθηκες μωρέ; Τι πώς θα έπαιρνες πτυχίο αν δούλευες κι όλας; Θα διάβαζες πριν τη δουλειά, στα ρεπό, στις διακοπές, στις ουρές του σινεμά, στην Α5 τα βράδια της Δευτέρας. Χρόνος υπάρχει. Δεν υπάρχει /δε μπορώ/ παιδί μου."

Η δική μου φοιτητική ιστορία θα είναι για το πως ήρθα στην Ελλάδα για σπουδές. Το γεγονός ότι κάποιος μεταναστεύει στην Ελλάδα για σπουδές και για μια καλύτερη ζωή από μόνο του ακούγεται κάπως αστείο. Παρόλα αυτά στην Αλβανία το κάνουν συχνά. Είμαι από μια περιοχή στην Αλβανία κοντά στα σύνορα με Γιάννενα που αποτελείται από πολλά μικρά χωριά κατοικημένα από ελληνική μειονότητα. Ο κόσμος σε αυτές τις περιοχές βρίσκεται παρατημένος ανάμεσα σε δύο ζωές και δύο χώρες. Πολύ εύκολα και πολύ συχνά σε αυτή τη συνθήκη γεννιούνται εθνικιστικά ιδεώδη. Ως μειονότητα περνάμε σε ελληνικά πανεπιστήμια χωρίς να υποφέρουμε πολύ και σε όλες μας από μικρές μας καλλιιεγήθηκε το Greek Dream: Να πάμε «πίσω» στην Ελλάδα όπου μας θέλουν και όλα θα είναι καλύτερα. Με τα χρόνια και τις πολιτικοοικονομικές κρίσεις στην Αλβανία, οι σπουδές στην Ελλάδα έγιναν τάση όχι μόνο για τους ομογενείς αλλά και για πολλές Αλβανίδες. Για αυτές τα πράγματα είναι ακόμα καλύτερα. Κάπως έτσι φίλοι μου και συμμαθητές μου σπουδάζουν πλέον με ζόρια οικονομικά, γραφειοκρατικούς μπελάδες, χωρίς ΑΜΚΑ για να μπορούν να εμβολιαστούν και με μαθήματα που δεν τους περνιέται ο βαθμός γιατί το όνομα τους στο σύστημα είναι γραμμένο με διαφορετικούς χαρακτήρες από το χαρτί. Εγώ τουλάχιστον που έχω ελληνική ταυτότητα όταν γυρνάω στην Αλβανία να δω τους γονείς μου γλιτώνω την μισή ώρα έλεγχο από τους μπάτσους στα σύνορα. Επίσης δεν μιλάω σπαστά ελληνικά και έχω δει Κωνσταντίνου και Ελένης οπότε έκανα παρέες και προσαρμόστηκα πιο εύκολα. Μπορεί να υπάρχει μια ανισότητα ανάμεσα στις οικονομίες των δύο χωρών και οι γονείς μου, που καλούνται να ανταπεξέλθουν στις σπουδές μου στην Ελλάδα δουλεύοντας στην Αλβανία, να μην είναι πολύ χαρούμενοι με αυτό αλλά από το Υπουργείο Εξωτερικών μας έχουν βοηθήσει εμάς τους ομογενείς με υποτροφία για τις σπουδές μας. Αν περνάμε τα μαθήματα θα την παίρνουμε την υποτροφία και για όλη την διάρκεια των σπουδών μας, όλα τα N+2 χρόνια. Δικαούμαι και δωμάτιο στην εστία οπότε εγώ παράπονο δεν έχω, μου μένουν και για μπύρες και για διακοπές.

Εγώ πέρασα αρχικά στον Βόλο. Εννοείται ήξερα ότι δεν παίζει να πάω με την καμία για οικονομικούς λόγους, οπότε ήλπιζα στην μεταγραφή. Δεν είναι ότι καιγόμουν να ζήσω την φοιτητική ζωή μου στην υπεροχοτέλεια φοιτητοθεσσαλονίκη, αλλά δεν είχα επιλογή. Μπήκα πολύ ψημένη στην σχολή και στην αρχή δεν ήθελα να χάνω διαλέξεις καθώς οι σπουδές μου είχαν προαιρετικότητα αλλά από την άλλη δεν γινόταν να μην δουλεύω καθόλου... Αρα έπρεπε να δουλεύω μετά το συνεχόμενο δωρο που είχα κάθε μέρα και τα σκ. Η δουλειά που βρήκα ήταν part time αλλά κυρίως ΣΚ. Τι δουλειά βρήκα; Κλόουν σε παιδικά πάρτυ! Στην καλύτερη θα είχα δύο πάρτυ μέσα στο ΣΚ! Αν και δεν είχα κάθε εβδομάδα δουλειά. Πότε είχα όμως πολύ δουλειά? Στις διακοπές, πριν τις εξεταστικές, τα Χριστούγεννα και το Πάσχα που οι φοιτητές διαβάζουν, εγώ έκανα το ξωτικό του Αγίου Βασίλη και τον πασχαλινό λαγό με τα σοκολατένια αυγά! Ακόμα και κατά την διάρκεια των εξεταστικών εγώ έκανα τον κλόουν στα καρναβάλια (Ιανουάριο - Φεβρουάριο) και στις γιορτές λήξης των σχολείων (Ιούνιο)! Τι έκανα τελικά με την σχολή; Ελα μου ντε... Μάλλον τα γάμησα γιατί κατάφερα να πέρασω 2/6 στο 1ο εξαμηνο! Θυμάμαι να μην γράφω προόδους γιατί την ίδια ακριβώς ώρα ήμουν ντυμένη κλόουν με μια τρόμπα στο χέρι και μοίραζα μπαλόνια σε σχήμα σκύλου, σπαθιού, λουλουδιού και δεν συμαζεύεται... Που γαμάνε να τρέχεις σαν το τρελό και να χορεύεις baby shark δε λέω... αλλά ίσως να γαμάνε και την ζωή μου λίγο! Αν και τώρα που το σκέφτομαι ίσως να περνάω καλύτερα ψυχαγωγώντας παιδιά παρά στην προσπάθεια να συνεννοηθώ με τους καθηγητές μου και να παρακολουθώ τις διαλέξεις που ούτε οι ίδιοι ψήνουν να κάνουν ή τα εργαστήρια που ως μηχανικός δεν έχω.

ΜΙΣΟΣ ΤΡΑΙΚΟ

ΕΛΕΥΤΕΡΕΣ ΠΑΤΡΙΟΤΕΣ

ΑΤΙΜΑ

Το κεντρικόν μας δε είναι να κάνουμε
καρίερα... είναι να τινάξουμε τον κόσμο
στον αέρα

Η εικόνα του αιώنيου φοιτητή και ο μύθος που καταρρέει

Οι περισσότερες από εμάς, περνώντας στις σχολές μας έχουμε ακούσει τις γνωστές ατάκες: «τα φοιτητικά χρόνια θα είναι τα καλύτερά σου», «τέλος τα αυστηρά σχολικά ωράρια», «θα είσαι όλη μέρα έξω» και πολλά άλλα. Είναι βαθιά ριζωμένη στην ελληνική κουλτούρα αυτή η εικόνα του φοιτητή που είναι χαλαρός, δεν ασχολείται και πολύ με τη σχολή, όλη μέρα είναι για κάποιον καφέ. Το στερεότυπο αυτό, ενώ προφανώς δεν μπορούμε να πούμε ότι αντιπροσώπευε ποτέ ολόκληρη τη φοιτητική κοινότητα, είναι βασισμένο σε μία πραγματικότητα. Όλα μας έχουμε ακούσει ιστορίες από γονείς και συγγενείς που δεν πατούσαν στη σχολή, κάνανε 6-10 χρόνια να τη βγάλουν χωρίς να τους πιέζει κανείς και ζούσανε τη ζωή τους χαλαρά. Και η συνθήκη αυτή δεν ίσχυε μόνο για τους γονείς μας, αλλά μέχρι και πριν μια 10ετία ο αριθμός των φοιτητών που ξεπερνούσαν αυτό που το πανεπιστήμιο πλέον ονομάζει «ανώτατο όριο σπουδών» ήταν πολύ μεγαλύτερος. Τι συνέβη όμως, και γιατί ξαφνικά όλα μας τρέχουμε να ολοκληρώσουμε τις σπουδές μας; Γιατί μία πολύ μεγάλη μερίδα φοιτητών δουλεύει παράλληλα με τις σπουδές της, αντί να κάνει την πολυπόθητη χαλαρή φοιτητική ζωή;

Κοιτώντας το τι χρειάζεται να πληρώνει ένα άτομο που σπουδάζει – ειδικά όταν σπουδάζει σε άλλη πόλη ή/και δεν μένει με τους γονείς του – βλέπουμε τα ενοίκια να αυξάνονται συνεχώς, τους λογαριασμούς να έχουν εκτοξευτεί, το σουπερμάρκετ να γίνεται πολυτέλεια. Τα περισσότερα διαμερίσματα πλέον γίνονται Airbnb, γιατί έτσι μπαίνουν περισσότερα λεφτά στην τσέπη του ιδιοκτήτη, αφήνοντας προς ενοικίαση κάτι τρύπες που τις χρυσοπληρώνουμε γιατί οι ιδιοκτήτες έχουν πιάσει το mood και ξέρουν την τεράστια διαφορά προσφοράς-ζήτησης που παίζει και την εκμεταλλεύονται, και σς μην μιλήσουμε για τις καθαρά τουριστικές περιοχές, όπου με το που αρχίζει η σεζόν ξεσπιτώνουν όλο τον κόσμο για να τα μετατρέψουν σε Airbnb για τους τουρίστες που έρχονται τρέχοντας να απολαύσουν το ζεστό ελληνικό καλοκαιράκι. Και ενώ οι τιμές στα πάντα πολλαπλασιάζονται συνεχώς, οι αυξήσεις στους μισθούς αντιστοιχούν σε 50 ευρώ το χρόνο. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη λοιπόν, αναγκαζόμαστε να πιάσουμε δίσκο, να κάνουμε καφέδες, να εξυπηρετούμε πελάτες, να κάνουμε ιδιαίτερα, να πιάσουμε δουλειά παρεμφερή με τη σχολή μας, όσο ακόμα σπουδάζουμε, γιατί για να σπουδάσουμε κάπως θα πρέπει να εξασφαλίσουμε ότι θα τρώμε και θα μένουμε κάπου.

Παράλληλα, έχουμε δει την χρόνια προσπάθεια του κράτους να στρέψει τα πανεπιστήμια στο «ευρωπαϊκό» πρότυπο να έχει αρχίσει να επιφέρει καρπούς. Βλέποντας κυρίως τα τελευταία νομοσχέδια που έχουν περάσει και αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση, και ειδικότερα τον πολυσυζητημένο νόμο 4777 Κεραμέως – Χρυσοχοΐδη, έχουμε πλέον ανώτατο όριο σπουδών στα v+2 (ή +3), που σημαίνει ότι πάνε αυτά που ξέρατε, τέλος οι λευκές εξεταστικές, τέλος τα κενά εξάμηνα, τώρα έχει μόνο διάβασμα και αν δεν θέλετε ετοιμαστείτε να διαγραφείτε. Έχουμε πειθαρχικά συμβούλια, γιατί σα να ασχολείστε υπερβολικά με τα κινήματα εκεί στα πανεπιστήμια και μάλλον ήρθε η ώρα να ησυχάσετε και να διαβάσετε, και αν δεν θέλετε, πάλι ετοιμαστείτε να διαγραφείτε. Ακόμα πολλά από αυτά δεν τα έχουμε δει να εφαρμόζονται – κυρίως γιατί δεν έφτασε ακόμα η ώρα – και ούτε ξέρουμε αν θα εφαρμοστούν ακριβώς, αλλά πόσο να το ρισκάρεις; Πέρα από τα νομοσχέδια όμως, βλέπουμε και μία στροφή των καθηγητών προς το «άριστο», το «τέλειο», με τις απαιτήσεις τους να φτάνουν σε βαθμούς που δύσκολα μπορεί να ακολουθήσει κάποιος. Εργασίες επί εργασιών, προόδους, υποχρεωτική παρακολούθηση, εργαστήρια και κυρίως η απαίτηση του να γίνεις (στις σχολές μας για παράδειγμα) σωστός μηχανικός. Γιατί ο σωστός μηχανικός δεν παίρνει πτυχίο με 5, δεν θα έπρεπε να βασίζεται στον Σεπτέμβρη και θα έπρεπε να περνάει τα μαθήματα στην ώρα τους, δεν θα έπρεπε να γκρινιάζει για την αυστηρή και μη ξεκάθαρη βαθμολόγηση των γραπτών, γιατί ο σωστός μηχανικός δεν θα έπρεπε να περιμένει να στρογγυλοποιηθεί το 4,5 που έγραψε στο τελευταίο του μάθημα και αντ' αυτού να κάνει με ευχαρίστηση ένα εξάμηνο ακόμα μη μπορώντας να πάρει πτυχίο, λες και άλλη δουλειά δεν έχουμε...

Και εδώ ακριβώς έρχεται το παράδοξο της συνθήκης που βιώνουμε. Απ' τη μία για να σπουδάσουμε πρέπει να δουλέψουμε, και απ' την άλλη επειδή δουλεύουμε δεν μπορούμε να σπουδάσουμε. Γιατί όταν έχεις τη μία μέρα το αφεντικό να σου φωνάζει πως δεν είσαι αρκετά γρήγορη και παραγωγική, δεν θέλεις την επόμενη να έχεις έναν καθηγητή να σου φωνάζει πως δεν διαβάζεις αρκετά και δεν έχεις την «αντίληψη» του μηχανικού. Γιατί όταν δουλεύεις μέχρι τις 3 το βράδυ μετά πώς θα πας στο εργαστήριο στις 8 το πρωί; Γιατί όταν ένα μήνα πρέπει να είσαι κλεισμένο σπίτι σου και να διαβάζεις για την εξεταστική πότε θα προλάβεις να πας στη δουλειά για να καταφέρεις να πληρώσεις το νοίκι σου;

ΤΟ COMBO ΔΟΥΛΕΙΑ + ΣΧΟΛΗ...

ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΑΚΙΑ

Ο μύθος του αιώνιου, “χαλαρού” φοιτητή καταρρέει. Η στερεοτυπική εικόνα της ξέγνοιαστης φοιτητικής ζωής δίνει τη θέση της σε μια καθημερινότητα που γίνεται όλο και πιο εντατικοποιημένη και επισφαλής, αφού οι επιθέσεις στον μισθό μας, είτε αυτές παίρνουν τη μορφή περαιτέρω υποτίμησης της εργατικής μας δύναμης, ανατιμήσεων σε βασικά προϊόντα ή περικοπών στις φοιτητικές παροχές γενικεύονται.

Για να ανταπεξέλθουμε στις συνθήκες αυτές, οδηγούμαστε σε σκατοδουλείς. Δουλείς υποτιμημένες, χωρίς ένσημα, δώρα, επαρκή μισθό. Δουλείς όπου το αφεντικό μάς θεωρεί αναλώσιμα και είναι έτοιμος να πάρει την επόμενη φοιτήτρια που θα κακοπληρώνει και θα κακομεταχειρίζεται. Δουλείς στα νησιά στο peak της σεζόν, όπου καλά περνάνε μόνο οι τουρίστες όσο εμείς δουλεύουμε με 4€/ώρα, 10ωρο, με τον ήλιο και μένουμε σε μία τρύπα με υγρασία και άλλους 10 εργαζόμενους στην ίδια κατάσταση. Δουλείς που μας αφήνουν πτώματα χωρίς προσωπική ζωή, ενώ μετά τη βάρδια πρέπει να διαβάσουμε, γιατί - μην ξεχνιόμαστε - είμαστε και φοιτήτριες. Τελικά όμως... τι σκατά είμαστε; Όταν δεν φτάνουν τα λεφτά και φεύγουμε σεζόν είμαστε φοιτητές που δουλεύουν σεζόν; Όταν προσπαθούμε να πάρουμε πτυχίο μπας και ξεφύγουμε από το φαύλο κύκλο της σκατοδουλείας είμαστε εργαζόμενες που σπουδάζουμε; Μάλλον οι δύο ταυτότητες συγκρούονται... και μάλλον δεν επικρατεί καμία. Γιατί από ότι φαίνεται δουλεύουμε για να μπορούμε να σπουδάσουμε, αλλά δεν προλαβαίνουμε να σπουδασουμε γιατί δουλεύουμε.

Το πρωί σχολή το βράδυ δουλειά,
σκατά στα χρόνια τα φοιτητικά.

Η εργασία απελευθερώνει...;

Πολλές φορές στη ζωή μας θα ακούσουμε από διάφορες κατευθύνσεις το «ζήσε τη ζωή σου τώρα που είσαι φοιτητής και δεν έχεις υποχρεώσεις, γιατί μετά...». Αυτή η αντίληψη έχει διττό ρόλο: από τη μία δημιουργεί ενοχές και ανασφάλεια στα φοιτητά που για διάφορους λόγους (οικονομικούς, ψυχολογικούς, κοινωνικούς) δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν σε αυτό το μοντέλο φοιτητού που παρουσιάζεται ως τέρας κοινωνικοποίησης και καλοπέρασης. Από την άλλη το αφήγημα αυτό ξεπλύνει ολόκληρη την εργασιακή μιζέρια που ακολουθεί.

Ήρθε λοιπόν η στιγμή να δούμε, τι συμβαίνει όταν ο περιβόητος φοιτητής παίρνει πτυχίο, όταν «ενηλικιώνεται» δηλαδή για δεύτερη φορά, και βγαίνει εκεί έξω στον «πραγματικό κόσμο» που θα έχει πλέον τον ρόλο του ολοκληρωμένου και μορφωμένου πολίτη. Θα πάει φαντάρος, θα κάνει κανένα μεταπτυχιακό, θα βρει μία καλή δουλειά με καλά λεφτά, θα γνωρίσει μία όμορφη κοπέλα, θα κάνει 2 παιδιά και θα ζήσει μία όμορφη ζωή. Σωστά: Πριν μας πιάσει αναγούλα από τις δύο προηγούμενες προτάσεις, θα χρειαστεί να γυρίσουμε λίγα χρόνια πίσω στη ζωή του εν λόγω φοιτητή, ώστε να ανακαλύψουμε από που μπάζει αυτό το βαλκανικό american dream του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου.

Γενιές πολιτικάντηδων προσπαθούν κάθε χρόνο με μανία να εντοπίσουν και να αναδείξουν τα προβλήματα του δημόσιου πανεπιστημίου, μπας και «ευσαισθητοποιήσουν» κάποιον φοιτητή και τον βάλουν «σε αγωνιστική τροχιά», όπως λένε. Τα προβλήματα αυτά συνήθως είναι τα ταβάνια που πέφτουν σε κεφάλια φοιτητών, οι χαλασμένες καρέκλες κλπ. Όλα αυτά τα προβλήματα λένε υποβαθμίζουν το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, και αν δεν υπήρχαν αυτά, θα ήταν όλα μια χαρά. Αυτό που ποτέ δεν λέγεται (και αυτό επειδή κανείς δεν το θεωρεί πρόβλημα) είναι το θεμέλιο της ιδεολογίας του πανεπιστημίου, η κοινωνική ανέλιξη, ο κανιβαλισμός, η καριέρα. Στο λύκειο όπου οι μαθητές έχουν ήδη χωριστεί σε «άριστους», «μέτριους» και «ντουβάρια» έχουμε το πρώτο μας ιδεολογικό μάθημα: τον διαχωρισμό των σχολών του μηχανογραφικού σε «καλές», «μέτριες» και «κακές». Φυσικά, δεν πρόκειται για μία ηθική-κοινωνική αξιολόγηση των εκάστοτε τμημάτων, αλλά για μία κατηγοριοποίηση με βάση το «τι δυνατότητες ανέλιξης υπάρχουν», θα μπορούσε δηλαδή να γίνει μια ελεύθερη μετάφραση σε «πολλά λεφτά», «λίγα λεφτά» και «καθόλου λεφτά». Έτσι λοιπόν οι γονείς με χαρά στέλνουν τα παιδιά τους στις πανελλαδικές σαν άλογα κούρσας, ελπίζοντας πως θα πιάσουν τα «πολλά λεφτά» και πως η επένδυσή τους δεν θα πάει κουβά. Όσα παιδιά λοιπόν καταφέρουν να περάσουν αυτή τη δοκιμασία, μεταφέρονται στην επόμενη φάση της εκπαίδευσης. Εκεί θα μάθουν όλα τα απαραίτητα που θα τους χρειαστούν στην ζωή τους. Θα μάθουν τι σημαίνει ότι ο Μάκης αξίζει 6.5 άρα είναι κακός φοιτητής και ο Τάκης αξίζει 8.5, άρα είναι καλός φοιτητής. Θα μάθουν να βρίσκουν λύσεις

σε θέματα και να μη τα μοιράζονται, θα μάθουν να μοιράζονται πράγματα επί πληρωμή, θα μάθουν ότι αν ψηφίσεις κάποιον μπορεί να σε ανταμείψει με κάτι, όπως σημειώσεις μαθημάτων, θα μάθουν πώς να γλείφεις καθηγητές, πώς να κερδίζεις εντυπώσεις, πώς να είσαι ο πιο αγαπητός φοιτητής. Έως και το λύκειο οι μαθητρίες βαθμολογούνται ψυχρά, παθητικά, με ηλίθιες εξετάσεις... αλλά τουλάχιστον οριζόντια, ανάλογα με τις επιδόσεις τους. Το πανεπιστήμιο προετοιμάζει τις φοιτήτριες για την αγορά εργασίας, μαθαίνοντας τις ένα τελειώς καινούργιο skill: το να διαφημίζουν τον εαυτό τους, το να ψάχνουν διασυνδέσεις, να βρίσκουν τρόπους να «ανέβουν» στην ιεραρχία, να κυνηγάνε τις ευκαιρίες. Όλα αυτά, είναι πράγματα απαραίτητα για την μετέπειτα επαγγελματική τους σταδιοδρομία.

Έχοντας πλέον όλα τα εφόδια, περνάμε στο επόμενο στάδιο, αυτό του κοινωνικού κανιβαλισμού, δηλαδή της μισθωτής εργασίας. Εδώ εφαρμόζονται όλα αυτά που μάθαμε σε προηγούμενα στάδια της ζωής μας, πλέον με πραγματικά λεφτά και πραγματικές υποχρεώσεις. Κάποιες έχουν πάρει πτυχίο, κάποιοι όχι, κάποιοι δουλεύουν ως μηχανικοί, άλλοι ως σερβιτόροι, κάποιοι θα προσπαθήσουν να σκαρφαλώσουν το corporate ladder, με την ελπίδα ότι μία μέρα θα είναι αφεντικά, και άλλοι απλά θα αράξουν εκεί που είναι. Junior ή senior, project manager, product owner, engineer, developer, HR, οι ρόλοι είναι πολλοί και συνεχώς αυξάνονται. Όλοι όσοι αναφέραμε, πουλάνε την εργασιακή τους δύναμη σε κάποιο αφεντικό για να τα βγάλουν πέρα, δηλαδή είναι μισθωτοί εργάτες. Πόσοι όμως νιώθουν ως τέτοιοι; Πόσοι θα απεργήσουν; Πόσες θα αγωνιστούν για μία απολυμένη συνάδελφο, κινδυνεύοντας και οι ίδιες με απόλυση; Πόσοι αισθάνονται ότι μπορούν να πετύχουν καλύτερες συνθήκες εργασίας, αν το διεκδικήσουν συλλογικά; Ο ατομικισμός στον χώρο εργασίας, δεν οφείλεται ούτε στους πολλούς ρόλους που υπάρχουν πλέον στην παραγωγή, ούτε στην υπερεξειδίκευση, ούτε στον κατακερματισμό των πτυχίων. Αυτά μπορεί να συμβάλλουν με τον δικό τους τρόπο, αλλά τον μεγαλύτερο ρόλο έχει ο ιδεολογικός πόλεμος και η προπαγάνδα που δεχόμαστε από την στιγμή που γεννιόμαστε μέχρι την μέρα που πιάνουμε την πρώτη μας δουλειά. Η φωνή που πάντα μας λέει στο αυτί «κοίτα εσύ τη δουλειά σου και άσε τους άλλους»

Έτσι λοιπόν, εμείς αισθανόμαστε την ευθύνη να αμφισβητήσουμε αυτήν τη φωνή όπου εμφανίζεται, να αρνηθούμε τον καριερισμό, το hustle culture, την ιδέα της αριστείας, τον θεσμό της μισθωτής εργασίας. Θέλουμε να αφήσουμε πίσω μας έναν κόσμο όπου το όφελος του ενός προκύπτει από τη ζημία του άλλου, και προσπαθούμε οι κοινωνικές σχέσεις που οραματιζόμαστε για το μέλλον, να αντανakλώνται στις σχέσεις που χτίζουμε στο τώρα, στην συλλογική μας ύπαρξη και στις καθημερινές μας αρνήσεις.

«Είσαι φοιτητ@; Παίζει τώρα σούπερ ντούπερ προσφορά! Αγόρασε μία μαλακία μας και πάρε δώρο άλλη μία! Δες ΤΩΡΑ το διαφημιστικό μας κλιπ με τους 5 φασαίους με τα πολύχρωμα μαλλιά που κάνουν breakdancing στα πανεπιστήμια! Ετοιμάσου να κριντζάρεις με το μιμ που ποσάραμε στα σόσιαλ. Α, και που 'σαι... εδώ στην CringeCorp(TM) ιεραρχούμε πολύ ψηλά την ισότητα και τα ανθρώπινα δικαιώματα, γ'αυτό προσλαμβάνουμε μόνο cis-straight λευκούς άντρες, αλλά μη χαλιέσαι... ορίστε μια φωτό από δύο γκευ που φασώνονται δίπλα στο προϊόν μας. Άσε... κατουρηθήκαμε στα γέλια με αυτό στο γραφείο, αλλά οι διαφημιστές μας λένε ότι έτσι πρέπει... οπότε τι να κάνουμε.»

Τα πανεπιστήμια για πολλά χρόνια ήταν πόλος έλξης της αντι-κουλτούρας και της αυτοοργανωμένης και αντιεμπορευματικής τέχνης και έκφρασης. Από τα punk live στο στέκι στη φιλοσοφική, και στη συνέχεια στο στέκι στο βιολογικό, μέχρι το κάθε αυτοοργανωμένο event σε κάθε γωνιά το ΑΠΘ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που η συστηματική επίθεση από το κράτος σε κάθε τι αυτοοργανωμένο και αντι-θεσμικό στα πανεπιστήμια, συμβαίνει ταυτόχρονα με την ενσωμάτωση αυτών των χαρακτηριστικών «νεολογιστικής αντικουλτούρας» στο θέαμα και στη διαφήμιση. Η τελευταία φράση βρίσκεται σε εισαγωγικά επειδή το περιεχόμενο του θεάματος που αναφέρουμε, δεν έχει τίποτα το «αντί» μέσα του. Αποτελεί ένα έκτρωμα ανάμειξης του slang της gen-z, πάνκικα κουρέματα, μιας καρικατούρας της queer αισθητικής, όλα στρατευμένα πίσω από τον σκοπό του κέρδους και της κατανάλωσης. Με λίγα λόγια ο «χαλαρός» και «αλάνι» φοιτητής, που «δεν γουστάρει τη φάση» και θέλει να «ζήσει αλλιώς», με τον οποίο υποτίθεται εμείς πρέπει να ταυτιστούμε, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα σύμβολο, μια ταυτότητα, ένα αυτοκόλλητο λογότυπο που κολλάει πάνω στα εμπορεύματα για να αυξηθούν οι πωλήσεις.

Στην ουσία αυτό που μας λένε τα εμπορεύματα είναι το εξής: feel free να έχεις ό,τι σκατά κούρεμα θες, σκουλαρίκια, περιέργα ρούχα, feel free να εκφραστείς σεξουαλικά με όποιο τρόπο θες. Υπάρχει ωστόσο ένας αστερίσκος... θα το κάνεις με τους δικούς μου όρους, στα πλαίσια που ορίζω εγώ. Δηλαδή στα πλαίσια της κατανάλωσης, της εμπορευματικής κυκλοφορίας, της εργασιακής εκμετάλλευσης, της εθνικής ενότητας, κλπ. Για παράδειγμα, μπορείς μετά χαράς να είσαι queer εργαζόμενη, ή queer καταναλωτής, αν ωστόσο είσαι queer καταλήψιας, εδώ υπάρχει πρόβλημα.

Η δημιουργία κοινωνικών σχέσεων φάνταζε από πάντα αβίαστη και φυσική. Εγώ η ίδια επιλέγω την παρέα μου, όχι η κοινωνία για μένα. Σωστά; Όταν πηγαίνεις σχολείο λογικό δεν είναι οι φιλίες μου να αποτελούνται μόνο από άτομα της ηλικίας μου, από το σχολείο ή άλλες δραστηριότητες; Και όταν είμαι φοιτήτρια, τι; Ο κύκλος μου θα αποτελείται από εργαζόμενα άτομα; Αφού αυτά έχουν άλλες ανησυχίες, άλλα προβλήματα. Προβλήματα που θα συναντήσω και εγώ η ίδια σε λίγα χρόνια ή που ήδη έχω βιώσει στο παρελθόν. Και ο κύκλος γνωριμιών συνεχίζεται μέσα στα αόρατα όρια που έχουν τεθεί.

Μήπως τελικά αυτό δεν είναι αβίαστο και φυσικό; Τα προβλήματα που βιώνει η κάθε κοινωνική ομάδα από τους μαθητές, τα φοιτητά, τις εργαζόμενες μέχρι και τους συνταξιούχους είναι εν τέλει πιο κοινά από όσο νομίζουμε. Στην κοινωνία που ζούμε "οι ρόλοι" έχουν διαμορφωθεί έτσι ώστε μία εργαζόμενη να μην μπορεί να ακολουθήσει τη ζωή μιας φοιτήτριας. Το κεφάλαιο έχει φροντίσει για αυτό από το δώρο και την εξάντληση που επιφέρει, το ωράριο εργασίας, έως και τις ώρες μαθημάτων, που κρατάνε σε απόσταση τη μία ομάδα από την άλλη.

Η απομόνωση οδηγεί σε έναν φαύλο κύκλο, οι ηλικιωμένοι φωνάζουν για τα δικαιώματά τους ανάμεσα σε ηλικιωμένους, οι μαθήτριες με τις μαθήτριες και οι φοιτητές αγωνίζονται πλάι πλάι με άλλες φοιτήτριες για το μέλλον τους. Η απομόνωση της ταυτότητας καθιστά την κάθε κοινωνική ομάδα ως ένα αυτόνομο σύστημα που λειτουργεί ανεξάρτητα και τυχαία μπορεί να διασταυρώνεται με κάποιο άλλο. Έτσι, η κάθε προσπάθεια εναντίωσης καταλήγει να εγκλωβίζεται στο επιφανειακό επίπεδο του άμεσου βιώματος που έχει το κάθε άτομο. Η εμπειρία μιας καταπιεσμένης ομάδας θα μένει ως μία εμπειρία αποκομμένη από την υπόλοιπη πραγματικότητα. Αν απαλλαχτούμε από μία μορφή καταπίεσης, θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε άλλες δέκα. Ο αγώνας δεν είναι μεμονωμένος. Αν απελευθερωθούμε από τη φυλακή αλλά δεν κάψουμε τα κελιά που μας εγκλωβίσαν, θα συνεχίσουν να γεμίζουν με φυλακισμένους. Ο διαχωρισμός των ταυτοτήτων (φυλή, φύλο, μαθήτρια, εργαζόμενη κλπ) ευνοεί την ύπαρξη των καπιταλιστικών σχέσεων κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, που συνεχίζουν να υπάρχουν όσο αλληλεπιδρούν μεταξύ τους οι διαχωρισμένες ταυτότητες. Ο διαχωρισμός αυτός επεκτείνεται και σε θέματα όπως η μισθωτή εργασία με την υπόλοιπη ζωή, η δημόσια με την ιδιωτική ζωή, η ζωή ως φοιτήτρια και ως εργαζόμενη. Για παράδειγμα, μια γυναίκα μπορεί να κατέχει την ταυτότητα της εργάτριας το πρωί, αλλά όταν γυρίζει σπίτι η εργασία μπορεί να συνεχίζεται με το μαγείρεμα, τη φροντίδα παιδιών και άλλους ρόλους - ταυτότητες, που την αναθέτει αυτόματα η

δομή της σημερινής κοινωνίας. Η κριτική στην πολιτική των ταυτοτήτων αφορά εξίσου και τους κοινωνικούς δεσμούς που μας επιβάλλονται ανάμεσα στις ταυτότητες. Εξουσιαστικές σχέσεις, σχέσεις ιεράρχησης όπως είναι καθηγήτριας-φοιτήτριας ή εντός της οικογένειας, σχέσεις γονέων και παιδιών. Κάθε κοινωνία εκμετάλλευσης βασίζεται σε μια ιεραρχική οργάνωση που επωφελείται από το διαχωρισμό των ταυτοτήτων και των τάξεων.

Η πολιτική των ταυτοτήτων προσπαθεί να αναδείξει τους ανταγωνισμούς εντός της τάξης και να επιβεβαιώσει/τονίσει τις διαφορές, οδηγώντας σε πιθανές συγκρούσεις ανάμεσα στην ίδια την τάξη. Αποπροσανατολίζει και θέτει εμπόδια για ένα κοινό αγώνα ενάντια στην άρχουσα τάξη και τον κάθε καταπιεστή. Να αντιστρέψουμε τον πόλεμο των αρχόντων σε πόλεμο ενάντια στους άρχοντες. Το να ξεφύγουμε από τις κατακερματισμένες κοινωνικές ταυτότητες είναι μια αναπόφευκτη ανάγκη και είναι καιρός να διαλύσουμε το μύθο των ανεξάρτητων ολότητων. Αυτό θα γίνει αναζητώντας τα κοινά που μας ενώνουν με κάθε υπάρχουσα κοινωνική ταυτότητα. Να δημιουργήσουμε κοινές εμπειρίες και πολύπλευρους αγώνες, να συναναστραφούμε και να επιζητούμε την συμμετοχή ποικίλων ταυτοτήτων. Το ζητούμενο είναι η σύνδεση του υποκειμένου με όλο το κοινωνικό σύνολο και όχι η απομόνωση του. Αν θέλουμε να είμαστε κάτι πέρα από αυτό που το κεφάλαιο θεωρεί χρήσιμο, οφείλουμε να ασκήσουμε (αυτο)κριτική στη φοιτητική ταυτότητα, ως ταυτότητα που παράγει τη δική της απομόνωση. Ας πορευτούμε λοιπόν προς την κατάργηση των ταυτοτήτων, που μας εγκλωβίζουν σε αόρατα σύνορα, προς την κατάργηση κάθε ειδών συνόρων.

“Η νέα γενιά — θα σώσει τον κόσμο” εκτός κι αν δεν το κάνει

Είναι γεγονός, πως πάμπολλοι αγώνες σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν συνδεθεί με τη φοιτητική ταυτότητα και κουλτούρα. Είτε τα campus αποτελούσαν χώρο εδαφικοποίησης αυτών των αγώνων, είτε μια σημαντική μερίδα φοιτητριών αγωνιζόταν η ίδια, με διάφορα -συχνά αντικρουόμενα- χαρακτηριστικά. Στην Ελλάδα, με αφετηρία το πανεπιστημιακό άσυλο, αγώνες φοιτητικοί και μη είχαν την δυνατότητα να δραστηριοποιηθούν στις πόλεις και να γίνουν πραγματικά ριζοσπαστικοί και επικίνδυνοι. Μόνο τον τελευταίο αιώνα να κοιτάξει κανείς θα εντοπίσει έναν μεγάλο αριθμό φοιτητικών κινημάτων με μια σημαντική, για τα παγκόσμια δεδομένα, συχνότητα, που έχουν αφήσει την ιστορική τους παρακαταθήκη και έχουν χτίσει μια πολύ καλά παγιωμένη αντίληψη στην ελληνική κοινωνία: Η αντίληψη πως οι νεολαίοι είναι αυτοί που αλλάζουν τον κόσμο!

Είδαμε καταλήψεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια (2006-2007, 2023-2024), καταλήψεις ενάντια στο νομοσχέδιο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή (2021) και την οριστική και πλήρη κατάργηση του αμφιλεγόμενου πανεπιστημιακού ασύλου. Ζήσαμε ξύλο

από ματάδες που πλησίαζαν ολοένα και περισσότερο τις πόρτες των στεκιών μας (μέχρι που μπήκαν μέσα σε κάτι που άλλοτε θεωρούνταν απόρρητο) και διαβάσαμε και τίτλους άρθρων, είτε από αριστερές είτε από δεξιές εφημερίδες, που πέφταν σα βροχή.

“«Αιώνιοι» φοιτητές: Οι αιτίες και η εναλλακτική λύση.”

“Πόσοι φοιτητές ολοκληρώνουν τις σπουδές τους;”

“Εκδικητικές διώξεις φοιτητών. Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές!”

“Καταλήψεις στα ΑΕΙ: Νέος γύρος Γενικών Συνελεύσεων. Νέο προγραμματισμένο συλλαλητήριο. Δε τα βάζουν κάτω οι φοιτητές.”

“Δημοσκόπηση Prorata: Το 61% τάσσεται κατά των καταλήψεων στα Πανεπιστήμια”

Κι εμείς, ερευνούμε, που είναι αυτή η α priori αγωνιστικότητα των νέων; Διαβάζουμε από δω, διαβάζουμε από κει, ψάχνουμε παντού, κοιτάμε πολύ καλά τα αιτήματα που γράφουν όλα μας τα πανό κι οι αφίσες. Και τελικά αναρωτιόμαστε, είμαστε οι φοιτητές το επαναστατικό στοιχείο που θα αλλάξει τον κόσμο ή μήπως, ρε ‘σείς, είμαστε ολίγον αυτοαναφορικοί; Ξεκινάμε κάνοντας την εξής παραδοχή: Η νεολαία δεν είναι από τη φύση της η ηνιοή της επανάστασης, άρα ούτε «Ο Φοιτητής» είναι η κινητήριο δύναμη αυτής.

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, υπάρχει η τάση κι ο καπιταλιστικός εξαναγκασμός να βρισκόμαστε κοινωνικά μονάχα με άτομα της κοντινής ηλικιακής μας ομάδας και κυρίως οικονομικής συνθήκης (φοιτητές με φοιτητές, εργαζόμενες με εργαζόμενες κοκ). Αυτός ο εξαναγκασμός μας ομογενοποιεί και δημιουργεί την ψευδαίσθηση πως όσα ανήκουμε σε αυτές τις ταυτότητες έχουμε κοινές ανάγκες και συμφέροντα, μια κοινή κουλτούρα που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μας καλύπτει και μας διαπερνά. Όμως, ξέρουμε πολύ καλά πως αυτή η ομοιογενής φοιτητόμαζα είναι κάθε άλλο παρά ομοιογενής, αφού πολλοί συμφοιτητές μας/πρώην συμμαθητές μας/συνομήλικοι μας είναι πλούσιοι, δεξιοί, βαθύτατα αντιδραστικοί, καριερίστες, φασίστες, γλύφτες κι όλων των λογίων ρουφιάνοι. Ξέρουμε πως αναγκαστικά θα βρεθούμε μαζί τους σε εργαστήρια, εργασίες και διαλέξεις. Ξέρουμε όμως, πως σε κρίσιμες στιγμές, τους βρίσκουμε απέναντί μας.

Για μας, άρα, το πολύ σημαντικό πρόβλημα έγκειται στο πώς τα αγωνιστικά χαρακτηριστικά της μερίδας των φοιτητριών που επιλέγουν να αγωνιστούν με τον οποιονδήποτε τρόπο, επηρεάζονται - κι άρα περιορίζονται και καταστέλλονται - από την ψευδή αυτή ομογενοποίηση. Υπέρ-ανάληψη και αναλύσεις επί αναλύσεων πάνω σε ζητήματα που απευθύνονται μονάχα σε φοιτητά, για τα πτυχία τους και τους χώρους τους, για το δικό τους ωράριο και τις δικές τους διεκδικήσεις. Διαδικασίες που χωράνε μονάχα φοιτητά, συνή-

θως έμμεσα λόγω άβολου ωραρίου και τεράστιας διάρκειας. Δεν παραλείπουμε κι αυτήν την τραγική επιμονή οργανωμένων δυνάμεων γύρω απ' την αόριστη ένωση των ταυτοτήτων «Φοιτητές-Εργατιά-Αγροτιά» ώστε κάπως να δικαιολογούμε και τους χαιρετισμούς σωματείων σε φοιτητικούς συλλόγους και, φυσικά, τα κοινά μπλοκ του κόμματός μας!

Εν τέλει έχουμε φοιτητικά κινήματα που πέθαναν πριν προλάβουν να μπουσουλίσουν έξω απ' τα αμφιθέατρα και αγώνες που δεν καταφέρνουν να αγγίξουν ούτε εμάς τα ίδια. (ΤΙΡ: ας μη ξεχνάμε πως πολλές φορές, τα αιτήματα που έμπαιναν στα φοιτητικά κινήματα ήταν αντιδιαμετρικά από διεκδικήσεις που μπορεί να είχαν παιδιά από ΙΕΚ, ΤΕΙ, τον ΟΑΕΔ κλπ) Έχουμε δει όμως κι αγώνες που διαπλέκονται με άλλες κοινωνικές ομάδες (άνεργα, εργαζόμενους) που μπόρεσαν να γίνουν πραγματικά ριζοσπαστικοί, επικίνδυνoi και όμορφοι, ανοίγοντας νέες προοπτικές αντίστασης.

Με λίγα λόγια, αυτό που λέμε είναι πως οι φοιτητές δεν καταπιέζονται επειδή είναι φοιτητές, αλλά επειδή είναι εργαζόμενοι φοιτητές, queer φοιτητές, ανάπηρα φοιτητά, μετανάστες φοιτητές, επειδή είναι φοιτήτριες. Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως ένα φοιτητικό κίνημα, για να είναι κίνημα, δεν πρέπει να είναι φοιτητικό! Ίσως πλέον αυτή η κουλτούρα της κοινωνικής απομόνωσης να μας βγαίνει αβίαστα, η ιδεολογία αυτή να έχει διεισδύσει στην καθημερινότητά μας και να φαντάζει σαν μονόδρομος. Η ανταγωνιστική κριτική στο υπάρχων όμως, δεν θα έπρεπε να είναι ούτε χόμπυ, ούτε ευθύνη της “νεολαίας”, αφού η υλική πραγματικότητα/καταπίεση που παράγει η εξουσία είναι κοινή για όλες, ασχέτως ηλικίας. Έτσι, βλέπουμε πως οι αγώνες μας πετυχαίνουν μόνο όταν δίνουν τον χώρο για μια νέα προοπτική στη ζωή, έναν κοινό στόχο που συγκινεί, πείθει και εμπνέει την μηχανικό, τη δικηγόρο, τη νοσηλεύτρια, την άνεργη, την ντελιβερά, την μπαρίστα, την μητέρα και κάθε μία από μας.

Όχι μόνο την φοιτήτρια και την οργανωμένη συνδικαλίστρια, αφού η καταπίεση που υφίστάμεθα από κράτος και καπιταλισμό δεν σταματά στα όρια της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η ταξική πάλη είναι καθολική και οι φοιτητικοί αγώνες είναι μόνο μία στιγμή της.

Για ποιό λόγο γράφουμε αυτό το κείμενο: Γιατί να κάτσει κανείς να το διαβάσει; Γιατί για εμάς αποτελεί μία προσπάθεια να διασώσουμε την συλλογική μας μνήμη, να συνεισφέρουμε στην κυκλοφορία των αγώνων, να καταθέσουμε με ειλικρίνεια τους προβληματισμούς μας, να μεταφέρουμε μία «κουλτούρα αγώνα» όσον αφορά το ανταγωνιστικό κίνημα. Το δηλώνουμε ξεκάθαρα: σε ζοφερούς καιρούς, η συλλογική αντίσταση δεν είναι μία επιλογή δίπλα σε όλες τις άλλες, είναι η μόνη μας ελπίδα. Ο ατομισμός και το κυνήγι της καριέρας δεν είναι μία πράξη ουδετερότητας, είναι μία συνειδητή πολιτική επιλογή. Η σιωπή απέναντι στην κοινωνική αδικία, τον πόλεμο, τον ρατσισμό, την κρατική καταστολή, δεν είναι απραξία, είναι πράξη και μάλιστα καταστροφική, αφού οπλίζει και ενεργοποιεί τους έχοντες εξουσία. Στον δρόμο, στη δουλειά, στη σχολή, στο σπίτι, το μόνο που έχουμε είναι η μία την άλλη, καθώς και την σιγουριά και αυτοπεποίθηση πως ένας κόσμος χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση είναι εφικτός. Θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε με την συμμετοχή μας στους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες καθώς και με μικρές καθημερινές πράξεις αντίστασης: όταν γελάμε πίσω από τους πάγκους της δουλειάς κράζοντας τα αφεντικά, όταν βοηθάμε τη φίλη μας να αντιγράψει στις εξετάσεις, όταν κάνουμε γιώτα πέντε, όταν ψειρίζουμε στα σουσέρ μάρκετ.

Θα συνεχίσουμε επίσης να εναντιωνόμαστε σε όσους προσπαθούν να καπηλευτούν τους κοινωνικούς αγώνες για το δικό τους όφελος, αυτούς που νομίζουν ότι είναι «ειδικοί της πολιτικής» ή ότι έπεσαν στην κολυμπήθρα του αγωνιστή όταν ήταν μικροί και τώρα ο λόγος τους είναι νόμος. Οι αγώνες μας θέλουμε να είναι αντιιεραρχικοί γιατί ούτε δεχόμαστε ούτε δίνουμε διαταγές. Θέλουμε να είναι αδιαμεσολάβητοι γιατί δεν αποσκοπούμε στο να «πολιτικοποιήσουμε τις πλατιές μάζες» ή να «συνδεθούμε με τον μέσο φοιτητή» ή να αποτελέσουμε την πολιτική πρωτοπορία την οποία θα ακολουθήσουν παθητικά τα πλήθη. Όσοι έχουν αυτές τις αντιλήψεις μας έχουν βρει απέναντι τους στο παρελθόν και θα μας ξαναβρούν στο μέλλον. Θέλουμε επίσης οι αγώνες μας να είναι αντιπατριαρχικοί γιατί αμφισβητούμε έμπρακτα τους έμφυλους ρόλους και τις πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας που κληρονομούμε από την κοινωνία και την οικογένεια. Θέλουμε να είναι αντεθνικοί γιατί κανένα έθνος δεν μας χωράει και κανένα σύνορο δεν μας χωρίζει. Θέλουμε να είναι αλληλέγγυοι προς τα κομμάτια της κοινωνίας που δέχονται ρατσισμό και περιθωριοποίηση, όπως τους ρομά και τις μετανάστριες. Και τελευταίο και πιο σημαντικό, θεωρούμε πως όλα αυτά που αναφέραμε δεν είναι διακριτοί αγώνες στους οποίους τυχαίνει να συμμετέχουμε, αλλά αποτελούν πτυχές και πολλαπλότητες των σύγχρονων κινήματων. Όλα μαζί αποτελούν έναν ενιαίο αγώνα, τον αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΣΤΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΥΣ

aphm.espivblogs.net